

лирични произведения на Полянов и Кирков, както и между хумористичната проза на Смирненски и фейлетоните и символните разкази на двамата основоположници на социалистическата ни литература. С някои свои произведения, разгърнати в дидактично-пропаганден план, Смирненски напомня Полянов („Веригите на мисълта“). В други личи емоционалният строй на „Дружна песен“ и „Работнически марш“ от Кирков. Подготвителната работа, извършена от пролетарските писатели, има огромно значение за творческото развитие на Смирненски като поет с ново революционно светосъзерцание.

Димитър Полянов представлява първият етап на пролетарската ни поезия, която поде революционната традиция на Ботев и Вазов. Със своите железни стихове той внасяше бодрост в душите на първите пионери на социалистическия идеал, мобилизираше редиците на първите борци, излезли из средата на зараждащата се класа.

Грядущето сте вие, кръвта чия кипи
от толков изпитания в житейските борби. . .
Всекидневните са слаби със костите си болни.
богатите са нищи с ума си затъпен,
вий робите сте силни с духа си недоволни,
вий скоро ще сте, скоро щастливи, горди, волни.

Полянов носеше в творчеството си и в жизнената си практика ония добродетели, които Георги Димитров посочи като отличителни за тесния социализъм: дълбока вяност към марксизма, към пролетарския социализъм и интернационализъм, класова непримиримост към буржоазията и реформистките ѝ оръдия, непоколебима вяра в силите и бъдещето на работническата класа, в нейната съзнателна желязна дисциплина.

Но поезията на Полянов страдаше и от някои съществени слабости — и на първо място от абстрактната пропаганда на социалистическия идеал. Поезията на Полянов, както и творчеството на Кирков извършиха огромна положителна работа. Но Смирненски отиде по-напред от своите учители като изразител на по-високо революционно напрежение на масите, поели, макар и слабо още, пътя на болшеvizма, като художник с изключително голямо дарование. Той проправяше чрез творчеството си пътя на новите революционни борби на работническата класа, когато динамиката на тези борби бе стигнала вече до разрешаване на най-кардиналния въпрос — въпроса за вземането на властта. Голямото творческо дарование на Смирненски и онези нови практически революционни елементи, които бяха намерили в действителността, го направиха вече пълноценен изразител на новия художествен метод в литературата ни.

Смирненски изпита влиянието на основоположника на социалистическия реализъм Горки. Той написа през 1922 г. едно стихотворение в проза, озаглавено „Смело, товарищи“, което звучи като творбите от такъв характер на Максим Горки — „Песен за буревестника“, „Човек“, „Другари“. Същият приказно напевен тон, както в тия творби на